

MOJ LEONARDO

DA SADA MOŽES PROČITATI
ŠTO JE DR. "M" NAPISAO

**TA FIZIČKA
NUTRINA**

nikad opjevana

TA FIZIČKA NUTRINA, NIKAD OPJEVANA

Zaboravljamo da smo kompleksna bića spojena u jednu cjelinu, pučki rečeno složeni raznim dijelovima. Zaboravljamo, jer veliki književnici ili pjesnici pišu ili opjevavaju, samo neke od naših dijelova, srce, ruke, medicinski ne definiranu dušu, poneki glavu i oči, a zaboravljaju sve ostalo koji su po važnosti isto neophodni za postojanje. Mislim da bi im trebalo posvetiti barem malo pažnje, jer nas drže na životu, koji je toliko puta opisan i opjevan, da mu nema broja. Posvetiti par riječi o jetri ili narodni naziv naših okolnih susjeda, džigara iliti

ga džigerica. Kako sam negdje pročitao;
”Džigara je novi izraz za narodnjake, džigara te zaboli zbog teksta pjesme, a one koji vole ‘džigaru’, zbog alkohola”. Ne boli samo srce i duša kada čujete pjesmu koja vas dire. Može vas zaboljeti džigerica ili jetra, nekog zbog viška, nekog zbog manjaka alkohola. Tako da si u kurcu kako god okreneš. A nekog zaboli, već znate što.... Kao mene za tu muziku.

Valjda su se svi veliki pisci i pjesnici držali samo onih dijelova tijela bez kojih nikako ne možemo. Možemo bez bubrega, jednog. ”Bubreže moj”, divan naslov za pjesmu. Koliko epiteta možeš naslagati i opjevati ili posvetiti koju riječ kroz napisan tekst. Zašto zaobići taj dio naše nutrine koja nas drži na životu, kojoj

možemo biti isključivo dužnici. Nikako drugačije. Stoga ću ja probati koju riječ posvetiti ostalim neopjevanim dijelovima, ne svim, barem nekim. Eto, probati ću biti prvi.....

Bubrezi moji, hvala vam, hvala, što danonoćno, bez prekida, bez trenutka odmora, mome tijelu pomažete izbaciti tu zlatno-žutu tekućinu, hvala vam na postojanju. Bez vas bi bio odbačeno bure u kojem se nemilice gomila i gomila ta tekućina koja želi van, da se vrati od dakele je i potekla, prirodi. Hvala vam na tom osjećaju kada potekne taj slap iz mene. Olakšanju koji osjetim pri tom neopisivom trenutku zadovoljstva. Zadovoljstva koje kada dođe do vrhunca, te naprosto strese kao struja koja proleti tvojim tije-

lom, kroz sekund. Hvala ti što me čistiš, više nego li se ja ikada mogu očistiti.

Jetre moje, bez kojih ne mogu. Ne mogu gomilati toliko otrova u sebi da vas nema. Da ga ne pročistite, zadržite u sebi, bez pogovora. Ja vas nekad nemilice uništavam i žalim zbog toga, drugi dan i to cijelim svojim tijelom, mamuran. Znam da nisam zaslužio, a vi i dalje olako prelazite preko mojih zlih namjera i pomalo me oslobađate. Vraćajte iz mamurluka u život bistrog pogleda. Hvala jetrice moje.

Ne znam zašto mi u Hrvatskoj svi moramo biti Glembajevi, fina raja, pa moramo i za organe imati fine nazive, jetra. Džigerica je baš fora, barem meni. Fino

bi se mogao opravdati; "Čuj, džigi mi je malo u kurcu, pa nemrem cugat!". Dobro zvuči, fora. Niti zvuči ozbiljno. Ako kažeš da ti jetra nije u redu, ti si za otpis, pravac Popovača.

Idemo dalje....

Pluća koja ste dio duše u meni, koja unatoč, što vas svakodnevno zadimim tim odvratnim, a meni tako mirisom privlačnim dimom, bez kojeg trenutno ne mogu, nađete snage i izvučete taj dragocjeni kisik, toliko potrebnog mome tijelu, jer bez njega me nema. Odoh u nepovrat. U tuđinu bez povratka. Takva kakva sad jeste, premazana katranom, ne stajete, pomažite i dalje. Jednog dana ću i ja vama pomoći. Riješiti vas tog dima Mar-

lbora, što me čini muškarcem. Tako su barem nekada na televiziji rekli, a oni nikada ne lažu. Ipak su na televiziji pametni ljudi. Zbilja... Majke mi....

To debelo crijevo koje je debelo u svima nama. Kako kod mršavih, tako i u debelih bića. Ti si kao auspuh na modernom automobilu. Taj isti auspuh koji ne zagađuje toliko. Ti ne zagađuješ, već suprotno, obogaćuješ tu našu jedinu prirodu i našu veliku planetu Zemlju. Daješ joj toliko puno, kroz toliko malo onoga za čime ona čezne, tu hranu, to gnojivo. Kako bi opet ja mogao preživjeti i opet te nemilosrdno opteretiti. Ti si tu, zaslužno, da se taj, životom važan, ciklus ne ustavi. Hvala ti. Hvala ti svim srcem, tvojim nutarnjem znancem, prijateljem. Što

skupljaš te otpatke koje ja gomilam, ne pitajući, je li bi se malo odmorio. K tome puniš se do krajnjih granica izdržljivosti, da jednostavno moraš potražiti otvor i pustiti tu braun jahtu da zaplovi podzemnim vodama, uljevajući se u rijeke sve do mora. Uz tu neobjašnjivu plovnost koja prkosi svim silama gravitacije. Da doplovi do tog plavetnila, koje mnogima već stoljećima služi kao inspiracija. Ta mora. Te oceane. Malo njih vidi da ta braun jahta svojim neizbježnim raspadanjem tone na dno oceana i opet tamo nađe svoju svrhu. Ili te okačim na suhi dok u prirodu. U taj ciklus. Naš ciklus bez kojeg ne možemo živjeti. Znam koliko ti je teško. Osjetim to. Kada ispustiš taj napaćeni dah iz mene. Nekada tih i tužan, ali topao, nekada glasan i ljut, to-

liko rezonantan da se osjećam kao da vozim moto utrku s dupetom koje vibrira. Od tog topovskog udara, gdje svi u kući pobjegoše od straha ili.... Zbilja ih ne razumijem. Hvala ti crevce moje. Hvala ti što me ispunjavaš iznutra i oslobađaš da sve ode vanka.

O mozgu moj koji mi nekada podariš toliko šupljine da se sam izgubim u tom praznom i mračnom beskraju. Nekada i prkosiš, ali te razumijem. Prkosiš stvarajući bol. Znam da je to znak da trebam u tu šupljinu ubaciti malo ugljena da te pokrene, kao parnu lokomotivu, koja prvo zagrebe na mjestu prvih par koraka svoga putovanja. Tako i ti mene usmjeravaš uvijek tamo gdje je ispravno, ali ja izaberem nešto suprotno i ti mi vratiš

tom boli. U dogovoru s jetrom. Poštujem to. I ne bunim se jer sam ja za to kriv, ne vi. Pogotovo ti mi želiš najbolje od sviju, a ja te ne slušam. Nego ja, po svom osornom načinu ti još i odbrusim, pa najebem... Hvala ti što me trpiš. Tako blesavog.

Prstići moji koji veselo plešu tipkovnicom uz pokoju nenamjernu grešku, ali igraju. Kao što bi ja, kao galantan gospodin, kao što i jesam, zaplesao valcer sa svojom suprugom gazeći joj prstiće na njezinim prekrasnim stopalima i dalje plesao, veseo. Barem ja. Znam da vi, prstići mojih ruku trpite puno. Jako puno. Barem kod mene, dizajući svakodnevno te kupove papira. Te tone. Vi i moja jadna kičma koja je još malo i dala svoj

nepovratni maksimum. Ali ako ja želim i ona to želi. Kada ona ne želi, ne mogu niti ja.

Stopala vi mi ne opraštate niti jedan žulj ili trn, ali me odvedete kamo samo ja želim. Tu ja vas razumijem više nego li vi mene. Ne ljutite se radi toga. Vi kada ne želite dalje, ja moram stati. Ne mogu. Moram pokorno slušati.

Nismo svi u ovoj priči spomenuti. Ima nas još.... Puno u našoj nutrini. Takvo, neviđeno prijateljstvo traje i do sto godina da se nitko iznutra ne posvađa. Nažalost, nekom se prerano posvađaju. Žao mi je. Tu ja ne mogu ništa. Samo sigurno znam da smo mi jedno, jedna velika nutarnja družina i koliko god da se na-

ljutimo jedno na drugog, ipak smo ne-
razdvojni i nitko nikada nas ne može
razdvojiti dok hodamo po ovoj lijepoj ze-
mlji....

Eto.